

על תערוכתו של האמן ציבי גבע בגלריות כברי ולוחמי הגיטאות

20.4.02 – 16.3.02

Back ground

בתערוכה *back ground* הפרושה בשתי גלריות (כברי ולוחמי הגיטאות) אני מנסה להציע "סיפור" השונה באופן מהותי מתערוכות שעשיתי בעבר.

תערוכת אמנות (בין אם זו תערוכת ציור, פיסול או מיצב המורכב מאובייקטים שונים), חושפת בדרך כלל החלטות אמנותיות, עבודות אמנות שהן מוצרים מוגמרים, "מסקניים", המוצבים באופן שמייצר משמעות ומציג אמירה אמנותית מגובשת.

ציור או פסל הם תמיד "קצה ערוך" של תהליכי מחשבה, עבודה, התלבטויות – נקודת ריכוז של מקורות אישיים שהתנקזו, עברו עריכה, רדוקציה וניסוח.

ניתן לומר שאובייקט אמנותי המוכר לנו משאיר בדרך כלל את עברו מאחוריו. העבר, הזיכרון המצטבר, המחשבות והגמגומים שלפני ההתנסחות יכולים להיות משוערים (אך לעולם לא וודאיים) על ידינו, אם נתבונן באופן רגיש וקשוב "בדבר שעל הקיר". (עבודת האמנות).

כריסטיאן בולטנסקי האמן הצרפתי שעסק בעבודותיו במשך שנים במושג הזיכרון, תאר פעם (באחד הטכסטים המוקדמים שכתב) את ההבחנה שבין מוזיאון האמנות, (שהוא לדעתו מקום משמים ומת) למוזיאון האנטרופולוגי, המוזיאון לתולדות האדם, (אותו הוא מוצא מרגש ובעל קסם) אשר בו מוצגים באופן מרתק, ישיר ופשוט החפצים האישיים אשר שמשו את האדם: בגדיו, הכלים בהם השתמש- מכלול הפריטים אשר מציגים את הסיפור של חייו.

בולטנסקי מציע בעצם: בואו נחזור לממשי, הקונקרטי, "החם". בואו נסיט את המבט לתוך ביתו של האמן, לסטודיו שלו, לעולם של "החיים האמיתיים".

בתערוכה *back ground* אני מנסה ברוח דומה ליצור מיצב שיחשוף ספקטרום רחב ומקיף יותר של "דברים".

זוהי מבחינתי תערוכת "מטבח" – אוסף של אובייקטים: חלקם עבודות אמנות וחלקם צילומים, שלטים, אובייקטים מצויים (רדי – מייד) אשר נאספו על ידי במשך שנים מסיבות שונות, חלקן מודעות וחלקן אינטואיטיביות, שרירותיות לכאורה "בשטח המת" בו אינני יודע את עצמי.

"תת ההכרה נפתחת כמו מניפה" כתבה יונה וולך במילים שמנסחות באורח מדויק את עיקרון ההצגה הזו: אינוונטר של חומרי תודעה ברמות שונות של גיבוש: ראשוניים, ביוגרפיים, פוליטיים, שלי או של אחרים. דברים אליהם אני קשור, שחלקם השפיע באופן כלשהו על העשייה האמנותית שלי, ושחלקם הם כבר מוצרים של הצבירה הזאת, משהו שצמח על הקרקע המזובלת (*back ground*) של החיים.